

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET CURTUR NIDUM ALTARIA.

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI

XXIV. ÉVF. 1924 JANUÁR.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL.

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3000 korona.
Jelen példány 400 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

IRGO IPSUM, QUEM GENT

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS.

Újévi programmunk.

SOKEZERÉVES adventi várakozás, forró epedés után kigyúlt a bellemi csillag és szétoszlatta azt a vigasztalan sötétséget, melyet a bűn borított a lelkek világára. Övétől be nem fogadva, egy gazdátlan istállóban született meg az, aki megváltást hozott a világnak: keserves kínszenvedésének és gyötrelmes halálának végtelen érdemeivel kinyitotta a mennyország kapuit és megadta nekünk is a jogot és képességet azokon belépni. Ez a megváltás! Ez az Úr Jézus nagy ajándéka ama kegyetlen nászajándék fejében, melyet mi adtunk neki a keresztben. Önélkülre örökre zárva maradtak volna az ég kapui és mi szegény bűnösök örökké Isten igazságos haragjának gyermekei maradtunk volna. Áldozatoknak hekatombái sem engesztelhetnék volna meg e haragot, mert a véges teremtmény nem adhat végtelen értékű elégtételt, amilyent a bűn, a végtelen Szentség és Felség megbántása követelt.

Ez a megváltás! Végzetesen tévedtek és tévednek mindazok, akik a megváltásban szabadságlevelet vélnek bírni a test kívánságainak, a romlott természet hajlamainak és indulatainak kielégítésére, miként Luther gondolta és egynémely «Luther redivivus» képzei, mint napjainkban Wittig. A megváltás nem az a bizonyos köpenyeg, melyet egyszerűen magunkra veszünk, hogy romlottságunkat beföldjük. És nem is pusztán az a hit, hogy meg vagyunk váltva, illetve a predestináltak közé sorozva. A krisztusi megváltást mindenkinek magáévá kell tennie. «Az Üdvözítő — írja *dr. Schütz* — mint az emberiség orvosa, megváltói tevékenységével megszerezte hajálos betegségünk orvosságát; de aki meg akar gyógyulni, annak élni kell vele. Krisztus mint a természetfeletti világ teremtője, az új élet láját elültette a Golgotha hegyén; de aki életet akar Tőle, annak táplálkoznia kell gyümölcseivel.» (Dogm. I. 450.)

Az Oltáregyesület a megváltás kiépítésén dolgozik a lelkek világában. Az oltár elé vezeti tagjait, ahol naponként megújul a Golgotha véres áldozata a szentmisében. Az Úr asztalához vezeti őket, hogy gyakran, hacsak lehetséges naponként táplálkozzanak az élet kenyérével.

Miként az üldözések korában a vértanuságra, úgy most is fel akarja őket fegyverezni arra a nehéz harcra, arra a folyton tartó küzdelemre, melyet életnek hívunk. Erővel akarja őket telíteni, hogy el ne lankadjanak e keresztúton, hanem hűen kitarítsanak, míg csak fel nem jutottak Krisztushoz, most már nem a Golgothán szenvedő, hanem a Táborhegyen örök fényben ragyogó Krisztushoz. Ő szeretettel int felénk a magasból és ad is erőt, hogy hozzá feljuthassunk. De jól jegyezzük meg magunknak: az örök boldogság Táborhegyére nem vezet fel sem fogaskerekű, sem lift és repülőgépen sem lehet oda felrepülni. Ezt a hegyi utat mindenkinek saját lábán, saját erőlködésével kell megtennie. Az Oltáriszentség az az isteni erőforrás, melyből merítve és töltözve acélos turisták leszünk, akik énekelve járják azt a különben nehézjáratú utat. Az Oltáregyesület ilyeneket nevelt a multban, ilyeneket akar nevelni az új esztendőben is. Teszi ezt abban a szent meggyőződésében, hogy nincs senki másban üdv, mint a Jézus Krisztusban, *«mert nem adatott más név az embereknek az ég alatt, amelyben üdvözlünk kellene»*, mint a Jézus áldott neve. (Ap. cs. 4, 12.) Mindenki megváltás után sóhajtozik abból a nyomasztó inségből, melybe a háborúi sodort.

Mi ezt a megváltást a világ Megváltójától kérjük és várjuk, aki azért vett lakást. közöttünk, hogy állandóan gazdagítson a megváltás kegyelmével. Újévi programmunk az intenzív lelki élet, a folytonos megújulás a kegyelem révén. Mint az oltárainkon trónoló Istennek háznépe a legbensőbb szeretetben akarunk vele élni, Őt gyakran felkeresni és gyakran szívünkbe fogadni. És másokat is Őhöz akarunk vezetni, az Ő fehér zászlaja alá toborozni, hogy ők is tapasztalják, mily jó nekünk Istenünkkel együtt lenni. Ha e programmunkat lelkes kitarással meg fogjuk valósítani, akkor ez az új év igazán boldog új év lesz, amit összes volt és leendő kedves munkatársainknak és buzgó tagjainknak szívből kívánok.

Dr. Babura László,
igyevezető igazgató.

.....

A Szent-István-könyvek új köteteivel ajándékozta meg az idén is irodalmunkat a Szent-István-Társulat. Kiemeljük közülük országos ügyvezető-igazgatónk, **dr. Babura László** pápai kamarás, papnöveldei lelkiigazgató könyvét: *Szent Ágoston élete* címmel, 1923. 8° 149 l. Harmincöt rövid fejezetben írja meg szerző e művében egy még tévedéseiben is fenséges lélek küzdelmeit. Szent Ágoston magasbátor saszleke föltétlen magával ragadja, megacélozza még a leggyöngébb jellemeket is, akik e művet elolvassák. Dr. Babura ihletett lélekkel forgatta a tollat, mikor e művét írta; aki kezébe veszi, szinte nem tudja letenni, míg csak végére nem ér. Pedig a sok rövid fejezetből következtetve, napi lelki olvasmányok szánta a szerző. S helyesen tette. Aki egyszer végigolvasta, biztosan újra elő fogja venni, hogy fejezetenkint átelmélkedve lelkét újra töltsse égetőre lendületével. Melegen ajánljuk mélyen tisztelt olvasóinknak, adják e könyvet férfi rokonaik és ismerőseik kezébe. Alapára 5 K. Jelenlegi szorzószám 1800. Megrendelhető a Szent-István-Társulatnál, Budapest, VIII., Szentkirályi-u. 28.

CSILLAGOS ÉJ BEN...

Csillagos éjben, titokzatos éjben,
 Mennyei béke szárnya lebegett.
 Égve, kacagva, csillogva, fehéren
 Kigyúlt a csillag Betlehem felett.
 Kis istállóban fényesség támadt,
 Ezer virág nyílt: csodaillatú
 S leszállt ölébe szűz Máriának
 A kistíu, a drága kistíu.

Kint a mezőben, halk éji mezőben,
 Pásztorok arcán álom kacagott.
 Éjjéli csendbe' hívta, nevetően
 Csengtek, igézték angyali dalok.
 Fehér báránka köszöntve bégett,
 Zengett a hála, a hárfaszavú —
 Sugárzott rájuk nagy fényességet,
 A kistíu, a drága kistíu.

Négyezeréves bús kriptai csendnek,
 Sóhaja rázta a menny kapuját.
 Gyermeknek jaja az égre esengett,
 Sírva, bomolva epedt a világ.
 Ime, a várás napjai beteltek!
 Ünnepi dallá csendüljön a bú,
 Élefre hívott minden halott lelket
 A bellehemi áldott kistíu.

Lovich Ilonka.

Szent Terézia.

1622-ben, március 12-én, ragyogó fényárban úszott a római Szent Péter-templom.

Ekkor avatta szentté IV. Gergely pápa Teréziát, Spanyolország legnagyobb leányát, egyházunk egyik tündöklő díszét.

Ez a szenttéavatás oltárra emelt egy erkölcsi nagyságot, ki nemcsak a tökéletes keresztény élet egyik mintaképe, hanem ennek a tökéletes keresztény életnek egyik tanítója is volt s megdicsőített egy oly földi életet, melyet a halál nemhogy kioltott volna, hanem inkább tündöklő halhatatlansággá változtatott át.

Azóta három évszázad telt el. S szenttéavatásának jubiláris fordulóján egy szívvel, egy lélekkel hajoltak meg szent Terézia emléke előtt hívők és hitetlenek, nagyok és kicsinyek s dicsőítették benne a hősnőt, a lángelmét, a szentét, kinek alázatos lelkében a tudós bölcsesége, a költő alkotó ereje egy szeráf szeretetével, egy apostol önfeláldozásával s egy vértanu állhatatosságával volt egyesítve.

De a szentek szivesebben veszik, ha erényeiket utánozzuk, mintha akár az összes képzelhető hódolatot mutatnók be nekik.

Elevenítsük fel azért emlékezetünkben szent Terézia jellemét s töltjük meg szívünket az ő élettörténetének lelkével, szent Terézia szellemével.

I. Szentünk legfőbb tökéletessége a hősie istenszeretében van. Hatvanhét évre terjedő földi életének központi, mindig visszatérő gondolata: Isten. Csak hétéves volt még s az Isten szeretete már annyira lángolt szívében, hogy kész lett volna a pogány mórok országába menni s ott életét adni az igaz Istenért. S midőn 1582-ben október 4-én lelke az Örökkévalóhoz száll, földi életét — így mondja ezt a szenttéavató bulla — nem annyira a testi fájdalmak, mint inkább az isteni szeretet lángjai oltották ki. Majdnem ötven évig viselte a karmelita szerzetesnők ruháját s ezen félszázados idő alatt lelkének Istennel való állandó összeköttetése az imádságban nyerte azt a bensőséget és szilárdságot, mely életét áthatotta.

Szerzetének jelmondata: Zelo-zelari pro Domino Deo exercituum — lánggal-hévvél buzgólkodni Isten dicsőségeért — ez volt az ő életének legfőbb tartalma. Hatvan, kőből-fából épült hajlékot emelt Istennek s ki tudta volna megszámlálni azokat a lelki templomokat, melyeket a Karmel kertjében az ő kezei újítottak fel s az ő arcának verejtéke termékenyített meg. Minden óhaja és kívánsága az volt, hogy Istent láthassa; egyedül attól félt, hogy Őt elveszíti; egyedül afőlött szomorkodott, hogy Őt még nem bírja; egyedül annak örült, ami őt Hozzá vezeti. Azonban nemcsak a szíve érzelmei, nemcsak az akarata elhatározásai, hanem az értelmének szebbnél-szebb gondolatai is mind, kizárólag Istenéi voltak. Kilenc vaskos kötetet tesznek ki az ő írásai, melyek nevét egyrészt az irodalom klasszikusai közé sorolták, másrészt a szentek tudományának kifogyhatatlan tárházát hagyták ránk. Tollával épügy, mint egész gazdag életével, egytellen célt szolgált, a teremtésnek, mindnyájunknak végső célját: Istent.

Mikor most szent Teréziáról emlékezünk, ne fojtsuk el magunkban a kérdést: Hol van szent Terézia a te Isten-szereteted? Vajjon dobogtatja-e a mi szívünket is? Isten-e a mi munkánk lelkesítője, tetteink irányítója? Gondolataink, eszményeink feléje fordulnak-e, akitől annyira függünk? Neki szól-e legnemesebb szavunk, a hálás, hódoló imádság szava? Ővé-e munkánk, mely csak akkor áldásos, ha az Ő törvénye, igazság, lelkiismeret hevíti s az Ő dicsősége vezérli? S ha már nem lobog bennünk szent Terézia szeráfi tüze, gyújtunk-e legalább egy kis mécesest szívünk szentélyében Istennek? Jut-e egy kis áldozat tőlünk is az Isten ügyeire, az egyház, a kereszténység nagy, életbevágó intézményeire?

Nincs addig áldás az életben, míg nem Isten szeretete, Isten akaratának és törvényének odaadó követése lesz az élet tengelye. Minden más tengely török és pusztul az élet zökkenéseinél. Vagyonszerzés, gazdagodás, dicsőség ideig-óráig lehet eszmény, de azután átok lesz áldás, kő kenyér helyett. És nincs addig áldás a munkán, míg nem kíséri fáradozásainkat az imádság szava. Nem egyszer azért szűkölködik egyik-másik iőrek-

vésünk siker nélkül, mert kizárólag csak a munkára gondolunk és keveset az imádságra. Dolgozunk, írunk, szervezünk s elfelejtjük, hogy az áldás felülről jő, elfelejtjük, hogy imádkoznunk is kellene.

Ó, Mária, légy szószólónk szent Fiadnál!

II. De szent Terézia nemcsak az istenszeretet oltárán hozott nagy és értékes áldozatokat, hanem magasan lobogott szívében a felebaráti szeretet lángja is. Sőt úgy szerette embertársait, hogy egy napot sem engedett sohasem elmulni anélkül, hogy valakivel jót ne tett volna. Főleg

a lélek üdvének előmozdításán buzgólkodott. Akinek örök java kockán forgott, azt szeretetével különösen kitüntette. Még ellenségeitől sem tudta a szeretetet megtagadni, sőt üldözői, bántalmazói iránt fokozott szeretetet mutatott.

Csak úgy ünnepeljük meg méltón szent Terézia emlékét, ha magunk is eleven emlékei leszünk az ő felebaráti szeretetének. Emberszeretet volt a pogányoknál is, de az önfeláldozó, az önzetlen, az embert halhatatlan lelkéért megbecsülő szeretetnek új parancsát Krisztus hozta nekünk s azt akarta, hogy erről a szeretetről, erről a lelkek iránt való szeretetről ismerjenek meg minket, mint az ő tanítványait. De ne csak a szavunk csengése, hanem egész szívünk, egész lelkünk legyen tele a szeretettel, melynek tüzét Krisztus jött felgyújtani. Mennyivel tökéletesebb, mennyivel békésebb, mennyivel boldogabb volna a mi életünk, mennyivel hasonlóbbak volnánk szent Teréziához, ha kevesebb volna köztünk a gyűlölség és egyenetlenkedés s több volna bennünk az az apostoli szeretet, melyet isteni példa tett magasztossá, isteni vér tett gyümölcsözővé.

A Gondviselés úgy akarja, hogy semmi nagy dolog ne történjék sok szenvedés nélkül. A mi egyházunk feje: Krisztus, s mi e fej alatt tagok vagyunk. Nem illik, hogy egy tövissel koronázott fő alatt elpuhult, szenvedni nem tudó tagok éljenek. Innen van, hogy a szentek koszorúja inkább szenvedésből és csapásból van fűzve, mint hírből, dicsőségből, földi jólétből.

Szent Terézia is sokat szenvedett. Ránehezdedt vállaira a testi-lelki szenvedések súlyos keresztje. Ismétetlen nehéz, sokáig tartó betegségek kínozták. A lelki szárazság gyötrelmei is évekig bántották. Része volt a szentek közös örökségében, a világ ellenmondásában is. Az irigység és féltékenység valóságos háborút indított ellene. De minél nagyobb volt az ellene zúdult vihar, annál nagyobb lett a béketűrése és minél inkább ellene fordultak az emberek, annál buzgóbban fordult ő Istenhez, akitől egyedül várt vigasztalást, erösséget és igaz ügyének győzelmét. Mint az arany a tűzben, úgy tisztult meg lelke a szenvedések közepette minden földi salaktól s vált az igaz erények valóságos virágoskertjévé.

Szentünk példája megtanít minket keresztény módra szenvedni. Hitünk szerint a szenvedést nem az Isten teremtette. A szenvedés is, a halál is a bűn következménye. A Gondviselés nem is cél gyanánt akarja a szenvedést, hanem csak felhasználja ezt a gonoszság büntetésére, a bűn kiengesztelésére. A szenvedés továbbá az ember tűzpróbája. A keresztény életnek legszebb erényei a fájdalomban születnek meg. S a kereszt alatt görnyedezve gondolunk legszivesebben az örök életre; arra az alapvető igazságra, hogy ez a föld, amelyen mi élünk, nekünk nem a Paradicsom örömeivel szegélyezett kertje, hanem a siralomnak

völgye; hogy ez a föld nem a mi végső célunk, hanem hogy van nekünk egy hazánk még a síron túl is. Emberi tudomány, emberi vigasz csak ritkán tud kibékíteni a szenvedéssel, de a mi szent vallásunk mindig kibékít vele, midőn rámutat Krisztus keresztljére, melyen az Üdvözítő mintegy megszentelte a fájdalmat s midőn közvetíti velünk azt a természetfölötti segítséget, mely nekünk a saját keresztlünk elviselésére erőt ad.

Végül szent Terézia jellemének élesen szembetűnő vonása még: törhetetlen ragaszkodása az apostoli Szentszékhez, hűséges odaadása az anyaszentegyházhoz. Saját szavai szerint kész lett volna az egyház legkisebb szertartásáért életét feláldozni s még halálos ágyán is abban találta legnagyobb vigasztalását, hogy az egyháznak gyermeke lehet. Írásaiban izig-vérig katolikus szellem lüktet. Szerette az egyházat, mint Krisztus titokzatos testét s mert szerette, buzgólkodott igazaiért, imádkozott felmagasztalásáért, lelkesedett dicsőségeért. Egyházszeretet éltette s ezért osztozott egyháza örömeiben, osztozott egyháza fájdalmaiban.

Szent Terézia emlékezete épen ezért az egyházi honszerelmet is fölleleveníti bennünk. Úgy nézzünk az ő példája nyomán a mi egyházunkra, mint igazán anyaszentegyházunkra. Hiszen gyermekei vagyunk s a gyermeki szív legtermészetesebb vonása: hűség, szeretet, bizalom az édesanya iránt. Hívő, aki elhidegül az egyház iránt, elidegenedik majd Krisztustól is, mert százados tapasztalat igazolja szent Cyprián gyönyörű mondását: «nem lehet annak Krisztus az atyja, akinek nem az egyház az anyja». Ellenben minél több lesz bennünk az egyház szelleméből, annál több lesz bennünk Krisztus szelleméből is, mert nincs, akivel a mi Üdvözítőnk jobban összeforrt volna, mint az ő egyháza, melyből az ő szava szól hozzánk, amelyet az ő lelke éltet.

Az albai karmelitakolostorban, az oltáron, értékes ereklyetartóban ma is őrzik szent Terézia szívét. Ez a szív háromszázéves múlt szürkületéből nemcsak, mint drága ereklye, hanem mint gazdag jelkép, mint szent Terézia szellemének hordozója néz felénk.

És imígy szól hozzánk: Emberek! szeressétek az Istent, azaz tegyétek meg az Ő akarátát. Szeressétek a ti embertársaitokat, vagyis munkáljátok a felebarátotok javát. Viseljétek el a keresztet, mert Krisztust nem lehet követni az ő keresztlje nélkül. És szeressétek az egyházat, mert ez a ti földi és örök boldogságtoknak Isten akarta eszköze.

Mi pedig megköszönve szent Terézia intelmét, azért könyörgünk hozzá, hogy áldja meg az ő fiait és leányait, áldja meg mindazokat, akik őt tisztelik s szellemét nemcsak csodálják, hanem követik is, hogy mikor az örökkévalóság fátyola lehuлл, az ő dicsőségét birhassák, vele boldogul!

Dr. Breyer István.

a járulékok nem válnak el természetes alanyuktól». Wiclef e tévedésnél meg nem állott, hanem tagadta Krisztus valóságos jelenlétét és tanította, hogy ennek következtében az Oltáriszentségnek nincsen jogcime arra, hogy imádtassék. Sőt e szerencsétlen tévtanító többször ismételte, hogy a legnyomorultabb állat, a legutálatosabb féreg több tiszteletet és figyelmet érdemel, mint az áldozati kenyér. Wiclefnek nemsokára Angliában is akadtak követői, akik a régi eretnekeket fanatizmusban túlszárnyaltak.

Egy John nevű munkás oly buzgó terjesztője volt e tévtannak, hogy el kellett fogni, mikor azokat a piacon prédikálta. A fanatikus szabólegényt az egyházi törvényszék elé vezették, amely a londoni Szent Pál-templomban tartotta üléseit. Canterbury érseke, Arundel Tamás, néhány kérdést intézett hozzá, mire a hetyke szabó így felelt: «A konszekrált ostya nem egyéb, mint megáldott kenyér, ezt mondom és hiszem én».

Minden igyekezetet őt az ellenkezőről meggyőzni hiába való volt. Végül azt parancsolták neki, hogy a szent Ostya előtt térdeljen le. «Inkább imádom egy bármily utálatos pókot, mint semhogyan térdelem a ti Oltáriszentségek előtt» — volt erre a fanatikus válasz. A nép pedig a haragtól fogait csikorgatta e szörnyű istenkáromlás hallatára. Azonban az ég sem késelt a büntetéssel. E pillanatban a templomboltozatról egy feltűnően nagy és utálatos pókot láttak leszállani. Egyenesen az istenkáromlónak ajkaira helyezkedett és abba a szájba iparkodott behatolni, amely e szörnyű istenkáromlást az imálandó szent Ostya ellen hangoztatta. A körülállóknak nagy vesződésébe került, míg e csunya állatot eltávolították tőle. Ez történt nemcsak a püspökök, hanem világi előkelőségek jelenlétében, kik között volt Ödön yorki herceg és Oxone Tamás birodalmi kancellár is. Valamennyien megdöbbenek, midőn Isten bosszútálló kezét látták, amely a vallásgunyolót oly szemlátomást megbüntette. Az érsek felemelkedett és megmagyarázta a népnek a lefolyt szörnyű jelenetet. Az ő szava lelkükben megerősítette az Oltáriszentség iránt való hitüket. A szerencsétlen vallásgyalázó, aki megmaradt konokságában, tűzhalállal fejezte be életét. (Nicl. Harpsfeld, historia Wicleffiana. Duaci, 1626.)

Ez azonban nem volt az egyedüli csoda, amellyel Isten Wiclef tévtanait megcáfolta; nem kevésbé feltűnő esemény történt 1382-ben. Ugyanabban az időben, amikor londoni zsinat Courtemay Vilmos elnöklése alatt Wiclef tévtanait kárhoztatta, a városban ünnepélyes bünbánati és engesztelő körmenetet tartottak, amelyen a püspök papjaival együtt mezítláb vett részt. A minden rang- és korból való óriási néptömeg imáival és könnyeivel igyekezett az isteni Felség ellen elkövetett megbántásokat jóvátenni és az eretnekek megtéréseért imádkozni.

Egy napra rá Glovius Kornél nevű hírneves lovag, Wiklef heves követője vagy dacból, vagy az Isten sugallatára a domonkosok zárdájában résztvevő a szentmisén, amelyen az isteni kegyelem sugara érinté hitetlen szívét. Az átváltozás szent pillanatában csak a kenyér színét látta, de midőn a pap a Paternoster után a szent Ostyát széttörte, a tévhitű lovag a pap ujjai között egész határozottan három húsdarabot látott, amelyeknek a kenyérszínhez semmi hasonlóságuk sem volt. Azután a szent Ostya harmadik részecskéje, melyet a miséző a kehely fölé tartott, rögtön visszanyerte a kenyér külső színét, amelyen azonban véres betűkkel Jézus neve ragyogott. Egyedül a lovag részesült e látomásban, mert kérdésére szolgálai biztosították, hogy semmi különösét nem láftak.

Következő nap — szentháromságvasárnap — egy híres szónoknak kellett a londoni Szent Pál-templomban prédikálnia. Kornél lovag megkérte, sziveskedjék a megtörtént látomást a szentbeszédben megemlíteni, azután az egész nép előtt felállott, tanuvallomást tett a tényállás igazságáról és elátkozta tévitanát. A nép módfelelő csodálkozott, midőn Krisztus valóságos jelenlétét hallotta hirdettetni attól, aki kevéssel előbb Wikleffel együtt azt tagadta. Sőt a tüzes konvertita mindenkit párviadalra szólított fel, aki Krisztusnak az Oltáriszentségben való igazi jelenlétét tagadni merne volna. Aki azelőtt az Eucharisztia esküdt ellensége volt, a kegyelem világosságával a szent Eucharisztia védője és lovagja lett. (Lásd ugyanott.)

Épöly feltűnő esetet említ meg az 1389. évről Walsingham, Cambridgeben Szent Pál emléke ünnepén (jún. 30.) ünnepélyes körmenetet rendeztek, amelyen a legméltóságosabb Oltáriszentséget is körülhordozták. A nagy Szentség gyönyörűen díszített trónra lett helyezve és oly könnyű volt, hogy hétéves gyermek könnyen vihette volna. Két pap fényes egyházi ruházatban lassú és ünnepies lépéssel vitte az imádkozó és éneklő néptömeg között a dicsőség örök Királyát. Egyszerre az ágostonrendiek kolostoránál a trónt, amely odáig a papok vállán nyugodott, láthatatlan erő megmozgatja, hatalmas kéz magasra emeli és oly súllyal engedi ismét leesni, hogy a papok ijedve megállnak. Lihegnek meggöngyödvén a nagy teher alatt, izzadság veri ki a homlokukat és fohász-kodva kérik a körülálló világiak segítségét. Ezer kéz siet segítségre, azonban a világiak között egy sem érzi a terhet, amely a papokat majdnem agyonnyomja. A körmenet tovább halad és alighogy elkerülték az ágostonrendű kolostort, a trón oly könnyű mint azelőtt, a papok vállára ereszkedik le. E pillanatban szemtelen taglejtéssel táncolva — olyan symmi-féle tánc lehetett — egy ember jön szembe és kigúnyolja az imádató Oltáriszentséget. Az ég büntetőleg azonnal közbelép. Szent-törő táncai között az a vakmerő ember összeesett és szörnyethalt.

Harpsfeld történetíró itt megjegyzi, hogy az Oltáriszentség ellen elkövetett sok tiszteletlenség miatt nyugszik oly súlyosan az Úr keze Anglián. Waldensis Tamás abból a korból értesít minket, hogy a wik-lefiták ott Angliában a legborzasztóbb istenkáromlásokba törtek ki az alázatos szentségi Jézus ellen. Azonnal a cambridgei körmenet után a pestis tört ki és a legerősebb férfiakat pusztította el, miután előbb az örütségnek és dühöngésnek estek áldozatul. Azonban az idő akkor még nem érkezett el és a bűnök mértéke még nem telt meg, hogy az Úr a legfőbb kegyelem és legfőbb titok elvetését megengedte volna.

Németből szabadon: *Nagelreiter Alajos dr.*

A központi választmány november 12-én és december 10-én tartotta gyűlését. November 12-én dr. Babura László p. kamarás, úv.-igazgató megnyitja [és a folyó ügyekről való jelentés után bemutatta a veszprémi Oltáregyesület jelentését. Dr. Kiss György theol. tanár igazgatása alatt a Veszprém városi Oltáregyesület szépen működik, *selyemmel és vászonnal teli szekrénye* lehetővé teszi a folytonos munkát, amelyet a hölgyek a legnagyobb odaadással végeznek. A javításoknál csak az anyagot fizettetik meg és a pénzt azonnal új anyagba fektetik. Az egyházmegyei oltáregyesületek közül — amelyek a Budapesti Országos Központoz tartoznak — hat küldötte be adományát dr. Kiss igazgatóhoz, aki azt — 49.000 koronát — el is juttatta a központba. Választmány örömmel veszi tudomásul, hogy dr. Kiss igazgató úr pontosan a szabályok szerint jár el és kifejezte abbeli óhaját, vajha a többi vidéki oltáregyesületek is követnék a veszprémmegyeiek példáját.

A választmány ezután dr. Mátrai Gyula szerkesztő indítványára kimondotta, hogy az Oltáregyesület pártolója cím illeti meg azt, aki

legalább 50.000 koronát, az Oltáregyesület jötevője cím azt, aki legalább 100.000 koronát és az Oltáregyesület alapítótagja cím azt, aki legalább 200.000 koronát adományoz az Oltáregyesület céljaira. Ezek az összegek sokkal csekélyebbek, mint a békebeli értékek. Milyen könnyen tehetnék meg sokan, hogy maguknak ezt a címet megszerezzék. Nem hiúságból Isten ments! Hanem egyedül azért, hogy a jó ügyet czáltal előbbre vigyék.

Magyar katolikusoknak úgylis alig van teljesítenivalójuk Egyházakkal szemben, miért ne áldozhatnának a legszentebb célra: a szegény templomok fölruházását intéző Oltáregyesületre. *Isten előtt arról is be kell ám egyszer számolnunk, mennyi jót tettünk, tényleg annyit-e, amennyire módunkban volt.*

A választmányi gyűlés örömmel hallotta dr. Kiss Aladárné alelnöknő jelentését is a **Budapest-Belvárosi Oltáregyesület** lendületes szervezkedéséről, melyet Bednárz Róbert plébános és Novák Mártonné úrnő vezet.

December 10-én az ügyvezető-igazgató az Immaculataról és Szalézi Szent Ferencről emlékezett meg bevezető beszédében. A folyó ügyekről szóló jelentések között kiemeli a **Budapest-Dalnok-utcai** kisegítő kápolnában működő új Oltáregyesület erejéhez képest nagyszerű adományát, 200.000 koronát. «Alig kiáltott bele az életbe ez a kis csemete s máris ilyen hatalmas jelét adta életrevalósága és ügybuzgóságának. Mit tehetnének akkor az erős, hatalmas oltáregyesületek», ha igazi oltáregyesületi szellem lakik bennük! A jövő mutatja meg! Az új leányt szeretettel fogadja az anya, az új kivirágzás biztatás neki a jövődre. Éljenek a nemes példa követői!

* * *

Karácsonyi bazár. December 15-én délután félöt óraker nyitotta meg fővédnökünk, Izabella királyi hercegasszony öfensége jótékonycélú karácsonyi bazárunkat a központi ház Szent Erzsébet termében. Megelőzőleg leánya, Gabriella főhercegnő hosszú ideig buzgó szentségimádáson volt az Örökimádás-templomban. Kiséretükben volt Zamossko grófnő udvarhölgy. Jelen voltak még: dr. Mészáros János preláthuskanonok, érseki helytartó, oltáregyesületi országos főigazgató és dr. Babura László p. kamarás, papnöveldei lelkiigazgató, az Oltáregyesület országos ügyvezető-igazgatója; Hohenlohe hercegné, Hadik Béláné grófnő, Zichy Gabriella grófnő, Jonquière grófnő, de Gracia Real vicomtesse, de la Torres bárónő, Skerlecz Iván báró, Szemző kanonok, gróf Bethlen Pálné, Serényi Livia grófnő és özv. örgróf Pallavicini Edéné vezetése alatt az Oltáregyesület tagjai közül sokan.

A kegyelmes elnökasszonynak az elárusításban Zichy Mária és Eugénia grófnők, Eszterházy Delette hercegnő, Kolozsváry Miklósné úrnő, Csáky Nóra grófnő, Hadik Etelka és Ena grófnők, Pejacevich grófnő, Lumniczer Magda és Hergerth Szeréna úrhölgyek és Eszterházy Margit grófnő segítettek.

A megnyitáson a pápai nuncius úr ő excellenciája részt nem vehetvén, december 17-én, hétfőn délben kereste föl bazárunkat Mgre Fioretti. uditore kíséretében. Ugyanezen a napon tisztelte meg látogatásával vásárunkat Augustza főhercegnő fiával, József Ferenc főherceggel és jegyeseivel, a szász kir. hercegnővel és Zsófia hercegnővel. Látogatóink között voltak még Cziráky Antal, Eszterházy Sándor grófok.

* * *

Hittudományi előadások. *Dr. Kmoskó Mihály* egyetemi tanár sorozatos hittudományi előadásokat tart a tételes hittan és Szentírásban köréből. Az előadás helye a központi ház (Budapest, IX., Üllői-út 77.), ideje február 5. és 19., március 4. és 18., április 1. és 15. délután 4 óra. Résztvételi jegy az egész sorozatra 1000 korona.

* * *

Január 14-én d. u. 4 órakor választmányi ülés, január 21-én d. u. 4 órakor terjesztőnöi ülés. Január 19-től 27-ig engesztelő kilenced d. u. 1/4 órakor szentbeszéd és ünnepélyes áldás; utolsó nap Te Deummal. A szentbeszédeket tartja: dr. Czapik Gyula szki tanácsos, szerkesztő.

* * *

1923-ban elhunyt oltáregyesületi tagok névsora: Köder Mária, Sulzer Mária, Rakamaz; Bolcz Jánosné, Zachari Ádámné, Budapest; Veréb Margit, Kelemen Mária, Tarnaméra; öz. Ország Jánosné, Kispeszt; Hersitz Ignácné, Muthszám Jánosné, öz. Rak Máténé, Galovác Mátyásné, László Endréné, Budapest; Bella Erzsébet, Juhász Pál, Pécska; Bittner Józsefné, Budapest; Vetek Józsefné, Paragi Ferencné, Jónai Vendelné, Somogyzil; Silló György, Bánfi Terézia, Silló János, Frank Veronika, Frank István, Bajusz Pál, Dunági Julianna, Szóttér Mária, Békési Istvánné, Balog Margit, Balog Terézia, Falk Ágnes, Anna Erzsébet, Gál János, Kis Imre és Veronika, Juhász Julianna, Újkigyós; Matula Istvánné Zsófia, Budapest; Szineskó Mária, Jóri Katalin, Tatárszentgyörgy; öz. Klobuczy Istvánné, Abaujenyiczke.

